

De breede gasvlammen suisden en het uitdoovende vuur knetterde.

Waarom Emma niets zei?

Wat heerschte er toch in het anders zoo vertrouwelijke kamertje?

Het was er zoo stil, zoo leeg, zoo hol. Blank voelde er zich, als iemand, die niet spreken durft, wijl hij bang is voor het geluid van zijn eigen stem.

Hij verbeeldde zich, dat het weer benauwder was geworden in de kleine ruimte en het roode licht deed pijn aan zijn oogen.

Iets brommend van: al die vurige vlammen, draaide hij eerst een paar pitten uit, duwde daarna de deur verder open en kuchte eens.

Wat bezielde haar, dat zij nog altijd bleef zwijgen?

In den regel had zij na een visite dadelijk eenige opmerkingen te maken over de persoon, die heen was gegaan. Nu scheen zij iets te zoeken in haar schrijftafel, snuffelde zij althans in de laden, zonder een woord te spreken.

En de laatste gasvlam suisde; de laatste sintels knetterden.

Zou hij nog even gaan zitten, of maar naar boven trekken?

Verlegen met zijn houding begon hij de pendule op te winden en keek ondertusschen in den spiegel naar Emma en naar zich zelve.

Hij bezat wel het deftige voorkomen, dat hij zich als gymnasiast had toegedacht; in 't algemeen was hij de man geworden van zijn jongelings-wenschen. Ofschoon in 't minst niet ijdel, bezat hij toch eene verklaarbare en gerechtvaardigde zelfingenomenheid. In zijn jeugd had hij 't ouders en meesters steeds naar den zin gemaakt; later waren zijn professoren en zijn chefs niet minder tevreden over hem geweest. 't Is waar, hij had voorspoed gehad. Dat hij eenig kind was gebleven, dat hij de vrouw van zijn keuze dadelijk had gekregen, dat de protectie van haar oom, den secretaris-generaal, de machtige hefboom was geworden, die over zijn gemis aan initiatief had gezegevierd, dat waren voordeelen, welke hij dankbaar erkende en waarop hij zich niet dwaselijk liet voorstaan.

Met trots echter was hij zich bewust thans een zeer nuttige factor te zijn in het maatschappelijk leven en tot nog toe had 't hem gestreeld een uiterlijk te bezitten, dat hiervoor paste.

Van avond deed voor 't eerst zijn deftigheid hem onplezierig aan en vergeleek hij zich bij anderen, met name bij Siria. Hij vond, dat de platte bakkebaardjes op zijn grauwe wangen alledaagsch en oud stonden.

Een knevel houdt veel langer jeugdig en flatteert.

Zijn haar was nog dicht geplant; maar het begon al te grijzen. Onwillekeurig herinnerde hij zich de uitdrukking: *une calvitie précoce, qui plait aux femmes.* — Zulke borstelige wenkbrauwen, in verband met een diepe plooi tusschen de oogen vrouwelijken insgelijks, terwijl zij iets burgerlijks, saai geleerds geven aan het heele gelaat.

Hij vond het kinderachtig zich bij dien Siria te vergelijken en kon het toch niet laten. Tot heden had hij op dezen officier, evenals op alle militairen neergezien. Nu was 't, of hem eensklaps, midden in het maatschappelijke leven, een nieuw gebied werd ontsloten, waarop de welgemaakte, veerkrachtige